

Titel

Ik droom niet meer. Wist je dat? Ik droom niet meer. Je gelooft het wellicht niet. Mijn vriendin, die arts is, evenmin. "Iedereen droomt", zegt ze, "elke nacht. Alleen herinneren mensen soms hun dromen niet meer. Dat komt omdat ze zo goed slapen. Jij slaapt dus heel goed, want je weet niet meer wat je gedroomd hebt." Maar dat is niet waar. Ik slaap helemaal niet goed. Ik slaap zelfs slecht. Mijn vriendin, die nochtans een goede vriendin is, begrijpt het niet, zoals artsen het wel vaker niet begrijpen. Ik heb geen dromen meer. Ze zijn weg. Al mijn dromen. Als je figureert in de dromen van iemand anders, dan is er geen plaats meer voor je eigen dromen. Je kan niet spelen in een toneelstuk en je tegelijkertijd verplaatsen in een personage van een ander stuk. Ik zit continue in zijn toneelstuk. Zijn droom. Ik mag, wat zeg ik, ik moet erin meespelen om zijn droom waar te maken te maken. Zijn toneelstuk. En dat is eigenlijk een beter woord dan droom. Ik zit in zijn toneelstuk. Omdat ik toneel speel. Ik speel een rol in zijn droom. Ik ben het niet, die daar een plaat in neem. Ik ben het personage dat hij wilt in zijn droom. Ik droom niet meer. Diezelfde vriendin zegt daarenboven dat dromen belangrijk zijn. Dat je ziek kan worden als je geen dromen hebt. Dat je dan eigenlijk al ziek bent. En daar kan ze misschien wel gelijk hebben. Ik voel me niet zo goed. Ze kijkt me dan met medelijden aan. Maar daar heb ik niets aan. Ik begrijp haar wel, maar ik hoef dat niet. We hebben het er dan wel over. Over wat mijn droom zou kunnen zijn. Ze probeert dan opnieuw het dromen in me wakker te maken. Maar dat lukt niet. Dat is zoals een flauw grapje dat in gezelschap verteld wordt en waar iedereen om lacht ook al is het zo flauw als een bord soep in een wegrestaurant.

Depressief? Neen, dat ben ik niet. Integendeel, ik blaak van energie. Energie die ik nodig heb om mijn rol op te nemen in zijn droom. Anders zou er niet veel van in huis komen.